lystelser og Selvstabelighed, thi disse bliver da i Kristendommens Sprogbrug kun Vellyster og Kødets Sans, hvilket er Fjendskab imod Gud. Dog maa der skelnes mellem Foreningen som saadan og de enkelte Medlemmer, som ikke altid er kristusfjendske, men som maaske netop af Længsel efter det nationale eller af anden Grund har sluttet sig til disse, men de kan kun tilhøre dem til Skade for deres højeste Interesser, nemlig deres Gudsforhold, og de burde ikke drage i ulige Aag med de vantro. Her er sikkert en stor Fare for Ungdommen, thi disse Foreningers Apostle søger altid at fremholde dem som noget godt, interessant og fordelagtigt. Lad os gøre, hvad vi kan, for at advare vore unge. Den samme Advarsel gælder selvfølgeligt over for alle amerikanske hemmelige Foreninger (lodges). Antikrist stikker i dem, og den, der ikke tør løfte sin Stemme imod dem er i det Stykke en fejg Hund.

Vi kommer nu til den tredie Gruppe, som udgøres af Kirkefolket. Disse repræsenterer aabenbart de højeste aandelige Værdier, thi eftersom Gud er den absolute Aand og alt det godes Ophav, saa maa vi søge det sande aandelige og det varige gode hos dem, der staar i Samfundsforbindelse med ham. Her er vi dog igen nødt til at skelne mellem selve Kirken og dens Væsen og saa dens enkelte Medlemmer, som ikke alle staar i levende Samfundsforbindelse med Kirkens Herre.

Her vil vi saa først gaa ud fra Materialet, som vi finder det, for saa derfra at drage Slutninger for Fremtiden. Men her forefalder jo igen Delinger, eftersom der er to forskellige Kirkesamfund. Og saa er der endda forskellige Retninger eller Tendenser inden for samme Samfund. Nu hviler, som bekendt, Kirken paa Kristus, som er dens Hovedhjørnesten, og denne Kristus er ikke en tænkt men en virkelig og historisk Kristus. Men denne virkelige historiske Kristus møder os kun i den hellige Skrift. Derfor har den Kirke, der staar fastest den hellige Skrifts Grund, aabenbart de bedste Betingelser for at danne, baade nu og i Fremtiden, en virkelig aandelig Værdi. Den Kirke, hvis Forhold til Skriften som Kirkens historiske Grundvold er løst og vaklende, vil ikke undgaa den Skæbne selv at blive løs og vaklende paa alle Omraader, og dens aandelige Værd formindskes i Forhold til dette Stade. Imidlertid maa man ikke glemme, at et er at have sit Stade i Orden paa Papiret og i sin Bekendelse, og et andet er den praktiske Udførelse og Udfoldelse i Livet. At Bekendelsen er i Orden er et Fortrin, og tilvisse et stort Fortrin, men det ender ikke Sagen, thi hvis ikke Bekendelsen bliver levende tilegnet og saa at sige ens Kød og Blod, saa er Værdien jo kun at betragte som en død Skat.

Hvor findes nu vor Ungdom med dette for Øje, og hvor gaar Strømmen hen? Hvor har vi den konfirmerede Ungdom? Der er desværre mange, som svigter Korsets Fane, og det er en for mange for hver en, som gør det. Men der er, Gud være lovet derfor, ogsaa dem, som forbliver den tro, og nogle af dem, som allerede synes tabte, kommer tilbage for at stille sig i Rækkerne. Hæren er saaledes stor nok og stærk nok til at varsle en lys og god Fremtid, blot vi ikke slaar os til Ro i den Tanke, at alt er i Orden, med vedbliver at arbejde fremad mod et højere og bedre Maal. Thi er end Udsigterne lovende, saa er det hele dog kun endnu i sin Begyndelse, og der maa gøres store og kraftige Stridt fremad, om Bestemmelsen skal naas. — Hvad er da Bestemmelsen? Den er en grundkristelig, lysvaagen og opvakt Ungdom, der ved, hvad den vil, og vil, hvad den ved, og det, den ved og vil, er et dygtigt og baadkraftigt Kristen- og Menneskeliv: et trofast Arbejde i Herrens Vingaard. — Er dette Maal saa ikke for snævert? — Jeg mener absolut nej. En god Kristen er ikke uforenelig med, men falder sammen med et dygtigt og kraftigt Menneskeliv paa alle Omraader, og selve Kirken bestaar jo af saadanne, som fylder enhver ærlig Livsstilling. Den bedste Betryggelse ligger deri, at en sand Kristen vil ikke handle imod sin Samvittighed, og derfor er han fast og paalidelig, enten han er Lovgiver, Lovfortolker, Lovudøver, Lærer, Læge, Handelsmand, Haandværker, Agerdyrker eller Arbejdsmand. Ejheller er en god Kristen tilfreds med maskinmæssig at gøre sin Pligt, men der ligger i ham en Opadstræben, Fremadstræben og Arbejdslyst, som ogsaa giver sig til Kende paa rent menneskelige, ja selv materielle Omraader, thi for ham staar Herrens Befaling: „Gører eder Jorden underdanig" ikke blot som Befaling men som Livstrang. Kristendommens Aand — lad den unge mærke sig det — vækker alle de sovende menneskelige Evner og sætter dem i Arbejde, hver paa sit Felt: „Alt, hvad han gør, skal han faa Lykke til." Jeg taler her ikke om Undtagelser og Fejlgreb men om Kristendommen efter sit Væsen. Kun vil den aldrig sætte det som sin første og største Opgave at underlægge sig Jorden, thi den vil fremfor alt søge sit Liv i sin Gud. Og hvor underligt det end kan synes for mange, de to lader sig herlig forene, Historien staar atter her med sine usvigelige Kendsgerninger som Vidner. Hvor Kristendommen findes i sin reneste Skikkelse, der blomstrer Videnskab, Poesi, Handel, Industri og Agerdyrkning kraftigst. — Lad dem, som vil berøve Ungdommen Kristentroen, lægge vel Mærke dertil. — Jeg behøver blot at nævne Tyskland, Skandinavien, England og disses Aflægger „The United States". Altsaa maa den Ungdom, som vil danne en virkelig aandelig og menneskelig Værdi, være tro imod sin Gud, hans Ord, sin Kirke og sin Samvittighed: bevise kristelig Troskab.

Men hvor bliver nu Nationaliteten af? Jo, bi nu lidt. Kristendommen forplanter sig naturligst og bedst ved at gaa i Arv fra Fader til Søn, eller, hvad der fra dette Synspunkt bliver det samme, fra Moder til Søn eller Datter. Derfor skriver Paulus til Timoteus om „den ustrømtede Tro, som boede først i din Mormoder Lois og i din Moder Eunike og, som jeg er vis paa, bor i dig." Derfor kaldes de troende Abrahams Børn, og Jesus selv kaldtes Davids Søn efter Kødet. Og dernæst er det saa, at de, som er bundne sammen med de stærkeste Baand, som overhovedet findes paa Jorden: Kristi Tros og Kærligheds Baand, de skilles ikke let, selv paa rent menneskelige Omraader, men føler sig dragne til hinanden. De vil tale sammen, bede sammen, synge sammen, arbejde sammen: leve og leve sig sammen. Naar nu den Kirke, som Ungdommen opvokser i, er den danske lutherske Kirke, saa siger det sig selv, at den maa danne et stærkt Bolværk mod den Overfladiskhed og Letsindighed, som straks søger at komme bort fra alt det nedarvede, sit eget og sig selv, og i Stedet for pynte sig med laante Fjer. — Men bliver vi saa ikke alt for danske? — Hvad den her i Landet opvoksende Slægt angaar, da er her ingen Fare, den vil blive amerikansk nok. Derimod falder det sværere for mange af de ældre at følge de unge i deres Interesser og Idealer. Lad de unge undskylde de gamle, og lad de gamle se at fatte Stillingen, thi duer det paa den ene Side ikke at kaste alt sit eget over Bord, det vi som Danske fik i Arv fra Fædrene, saa duer det paa den anden Side heller ej at blive saa dansk-danske, at vi vil udelukke alt det amerikanske. Hvad man bør se efter, er, om det, der møder os og vore Børn, virkelig er godt og har Værdi, før vi tager mod det og lader det blive vor Natur. Vi kan nu alligevel ikke udelukke den amerikanske Indflydelse, thi vi er alle under Indflydelse af vore Omgivelser, ja ofte alt for meget, men det rette er saa vidt muligt at regulere denne. Dette opnaas bedst ved at give de unge virkelige Livsværdier, som de kan gribes af og leve i. Vi har baade som lutherske Kristne og dansk Folk saadanne, blot vi forstaar at bruge dem. Her træder en anden og mægtig Faktor til, nemlig vore Skoler.

Skønt meget her er opnaaet i de senere Aar, saa staar dog endnu meget tilbage, ja jeg mener, endogsaa meget mere end det, som er opnaaet. Næst Kirken er og bliver Skolen den mægtigste Faktor i Dannelsen af den unges Sind; ja, det er end ikke sjældent, at dens Indflydelse hos den enkelte overgaar Kirkens. — Saa er der noget galt! Ganske vist, men Kendsgerningen foreligger. Derfor bør der arbejdes hen til, at Kirken faar sine egne Børneskoler, og det saadanne Børneskoler, som giver Børnene en fuldt ud tilfredsstillende Opdragelse. Her gaar det ikke an at sige, at de bør blive saa vidt muligt lige saa gode som de amerikanske, thi var det alt, hvad skal vi saa med dem? Nej, de maa blive bedre og dygtigere end de amerikanske. — Hvorledes skal det tunne opnaas? — Det kommer først og fremmest an paa, hvor højt man sætter Religionen som Opdragelsesmiddel, og dernæst hvormeget man vil ofre for at lade den komme til sin Ret paa dette Omraade. Men for Resten er det en underlig Modsigelse, naar man ser, at vi Danske roser os af at være Verdens mest oplyste Folk, og at vi saa alligevel ikke mener at kunne opdrage vore Børn lige saa godt, som Amerikanerne kan gøre det. — Ja, men de kommer ikke frem, som de skal, siger man. — Jeg har et Svar til alle de Indvendinger, som gøres: Materialisme, eller i Skriftens Sprogbrug: Kærlighed til den nærværende Verden med den Gods, Lyst og Ære. Hvad er det for en Kristendom og Kristentro, som ikke har den Tillid til Gud, at naar vi opdrager vore Børn efter hans Ord og Villie, saa skal han nok velsigne og give dem den Fremgang i Livet, som de bør have? Det er en Skam for os Danske, at vi med vor megen Snak baade om levende Kristendom og stor Oplysning her staar saa langt tilbage for andre Nationer. Har vi glemt Apostelens Formaning, at „Guds Rige bestaar ikke i Ord men i Kraft"? Det samme gælder om den konfirmerede Ungdom og Ungdomsskolerne. Men alt dette danner mere end Stof nok til en særskilt Afhandling, derfor kun saa meget: Saa længe vi ikke er naaet saa vidt, at vi kan sige: Den Ungdom, der vokser op iblandt os, hører os til, og dens Hjerte slaar i Takt med vort Hjerte i alle vore højeste og bedste Bestræbelser, i vore dybeste og inderligste Tanker, saa længe er Maalet ikke naaet. Derfor maa der tages bedre fat, om det skal blive til noget med de lyse Udsigter, thi mange af de dygtigste og bedste Kræfter tabes for os, som Forholdene nu er. — Blot vi faar dem omvendt og faar dem helt med Herren, siger nogle. — Ja, det var nu for det første bedre, at man søgte at gøre Omvendelsen overflødig, derved at man af alle Kræfter søgte at forhindre, at de blev ført bort fra Herren ved den fremmede og gudløse Opdragelse. Dernæst er det at være helt med Herren rigtigt, og det er ogsaa for saa vidt tilstrækkeligt. Men man maa ikke glemme, at den unge har ogsaa et berettiget menneskeligt Krav, som maa tilfredsstilles: han maa opnaa en Stilling og gøre en Gerning her i Livet. Her er Kunsten den at faa hans Religion og hans Livsstilling saaledes forenet, at den første kaster sin Glans over den sidste, saa at ogsaa denne kan faa Værdi i hans Øjne, og saa han ser, at han ved den kan tjene baade sin Gud og sine Medmennesker, som Abraham velsignes og være en Velsignelse. Skal han nu gaa til de fremmede og religionsløse Skoler for at blive dygtiggjort til en Livsstilling i Samfundet, saa vil den Opdragelse, han der nyder, sandelig ikke klare hans Begreber i den Retning, den vil og maa efter sin Natur forvirre dem. Det er ikke blot hans nationale Præg, der tabes, men hans Religion kommer i den største Fare og gaar ofte tabt. Det første tabes, fordi han aldrig har lært at kende og elske, hvad vi som Danske har, der er stort og godt, den sidste tabes, fordi den udvortes Storhed og Glimmer, som møder ham i det amerikanske Skole- og Universitetsliv, blænder de unge Øjne og bedaarer det unge Sind. Dette er simpelthen Stillingen. Nu mener jeg ikke, at vi kan gøre det umulige og afkaste eller bortfeje alle Farer, men jeg ved, at vi har en Gud, som kan gøre Undere, og som har for Skik at hjælpe den, der vil lade sig hjælpe, og velsigne det lidet Brød til at mætte de mange, og det lille Frø til at blive et stort Træ, under hvis Grene de af Verdens Vejr piskede og jagede Dyr kan finde Ly.

Endnu lidt om Udsigterne for vore Bestræbelser og om Idealet for disse. Begge er allerede berørte, men lad os se at samle dem indenfor en let overskuelig Synskreds. Udsigterne er lige saa lyse, som Herrens Forjættelser, for den, der vil arbejde, og jeg har endnu aldrig hørt, at disse slog fejl. Derimod har jeg ofte baade hørt og erfaret, at vi Mennesker slog fejl, derved at vi forsømte baade Lejlighed og Pligt, og saa opnaede vi selvfølgelig intet. Lad os derfor oplyse og opmuntre hverandre og tage kraftig fat, i Herrens Navn, baade unge og gamle. Naar vi saa end ikke alt, saa naar vi dog noget.

Og Idealet da. Ja, det er og maa være en dansk-amerikansk Ungdom med Kristentroen, Gudslivet, i Hjertet og med Udfoldelsen af et dygtigt og blomstrende Menneskeliv om sig. — Dette er nu let sagt, men det er ikke let opnaaet. Ikke blot er det vanskeligt, fordi der er saa meget udadtil, som hindrer os, men der er Hindringer hos os selv. Vi er ofte for smaa, ja smaalige og kortsynede, saa vi staar og stirrer os blinde paa en enkelt Ting. Jeg mener, at denne Fare ligger nær for Indre-Mission. Naar man her lægger saa megen Vægt paa Vækkelse, saa er det rigtigt, for saa vidt som Flertallet af vort Folk sover Dødens Søvn. Men gør man Vækkelse til en Kæphest, som skal rides tidlig og silde, saa bliver baade Kristenlivet og Menneskelivet forkludret, noget mørkt og stivt kommer til at hvile over det hele, og Livsvidderne bliver for snævre. En anden Fare er at blive for sprede. Dette har været og er den grundtvigske Retnings Skade. Men man var ogsaa der for snævre. Daabspagten blev gjort til Kæphest. Saa blev en Del af de yngre trætte af at ride paa den og fatte Nutidsspørgsmaal i Stedet. Saa fik man mange Heste, jeg har selv hørt og set mange Prædikanter og Talere, der red dem. Dette blev for spredt, saa mange glemte det, der alle Dage maa være Midtpunktet i Guds Menighed, nemlig den historiske, virkelige Kristus, i hvem Gud har gjort Forsoning for alle, men som tillige danner Grundlaget for alt det i Livet, der er værd at leve for, i og med. Men naar Grundtvigianerne slog til Lyd for Fædrelandskærlighed, Poesi og Historie, saa var det ikke alt sammen ude af Vejen. Dette bevises kraftigst af Bibelen, som er fuld af det samme fra Ende til anden. Men Forskellen er den, at medens Bibelens Forfattere aldrig tabte Midtpunktet af Syne og aldrig satte det næste først, saa blev dette gjort af mange af Grundtvigianerne. Det rette Forhold betegnes i Pauli Ord: „Iøvrigt Brødre! hvad som helst der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: derpaa giver Agt!" Luther havde ogsaa her et underligt klart Syn. Han var først og fremmest en hjertelig Kristen, men han var ogsaa stærkt national, og han var fuld af Poesi. Hans Bibeloversættelse svulmede af kraftigt Tryk, og hans Harpe klang med mægtige og tillige hjertevarme Toner. I Koburg oversatte han ikke blot Davids Salmer men Æsops Fabler. Er det nu end umuligt for os Smaafolk at have et baade saa klart og saa omfattende Syn som disse Stormænd i Guds Rige, saa er der dog intet i Vejen for, at vi kan have det samme Ideal, og at vi af alle Kræfter, som Gud giver, kan arbejde hen mod det samme Maal. Vi elsker de unge, og vi elsker den Foraarsfrisk hed, som ligger over Ungdomslivet, og vi vil gerne være noget for dem. Men vi kan ikke være noget for Ungdommen, uden at noget af den samme Foraarsfrisk hed findes i os selv, og det saa meget af den, at vi ser sandere og længere end de, fordi vi har drukket tiere og i fuldere Drag af den evige Ungdoms Kilder. Himlen er vort endelige Maal. Men vi maa for at være for Ungdommen, hvad vi bør, ikke glemme, at mellem den unge og dette Maal ligger Livet med dets Kampe og Muligheder. Derfor gælder det om ikke blot at komme igennem dette Liv og hjem til Maalet, men det gælder om at være noget i dette Liv og bruge dets Muligheder. Og det skønne er jo, at det er netop det rette Liv, som fører til det rette Maal.

J. K. Jensen.

Tre Juleaftener.

Den interessante Bog fortæller Oplevelser fra det virkelige Liv. Disse skønne Træk fra tre Juleaftener af den bekendte Forfatterinde, A. Volman, som ogsaa har skrevet Præstegaarden i Hargen og Indian, I Bølgerne og Lokomotivsføreren er en af de bedste Julebøger og meget passende som Julegave til Slægt og Venner. Bogen er paa 239 Sider fint indb. og koster 90c.

Danish Publishing House
Blair, Nebr

Barlows Indigo Blue
vil ikke plette eller gøre Striber i Tøjet.
Brugen af det i 50 Aar har vist, det er det bedste. Alle Købmænd sælger det.
Fri Prøve sendes. Agenter ønskes.
Depot No. 233. N. 2 St., Philadelphia.

Korrespondancer

Racine, Wis.

Pastor H. J. Dahlstrøm er kommen tilbage til Racine og har opslaaet sin Bopæl Nr. 1327 Maple Street. Han vil efter Forlydende igen overtage Bogsalget i Racine for Danish Lutheran Publishing House. Han prædiker tillige i de forskellige herværende Kirker, tilhørende Den forenede danske Kirke, naar Helbredet tillader det, og naar en af Præsterne er udrejst.

— Immanuels Menighed, Pastor Kildsigs Kald, havde fornylig et velsignet og velbesøgt Missionsmøde. Af Byens Præster deltog Bing, Prørensen og Dahlstrøm. Naar der her i Racine holdes Missionsmøde i en af Menighederne, tager de to andre livlig Del. Det synes, som om Menighederne og Præsterne mere og mere vokser sig stærke i Enighed, Kærlighed og Samarbejde.

— Om Begravelser, Bryllupper og „Surpriceparties" kan vi i Reglen ikke berette. Det vilde være et uovertommeligt Arbejde, da sligt hører til Dagens Orden. Det er ikke sjældent, at hver af de tre Præster ved de tre Menigheder paa samme Dag har sit Bryllup eller Begravelse.

— Skomager P. C. Jensen og Hustru, 908 State Street, fejrede den 9. November deres Sølvbryllup. — Menigheden, som de tilhører, foranstaltede en Fest for dem og gav dem adskillige anselige Gaver.

— Hvad den danske Befolkning i Byen ellers angaar, da spiller den jo som bekendt en stor Rolle i Byens Affærer. Borgmesteren og flere af Byraadsmedlemmerne er danske. Der findes næppe en Butik i Byen af nogen større Betydning, uden at der samme Steds tales Dansk. De danske Børn, der for en Del Aar tilbage sjældent naaede frem til at komme paa Højskolen, besøger nu i stort Antal ikke alene Højskolen, men ogsaa Statsuniversitetet i Madison. — Miss Dagmar Hansen af Emaus Menighed, som sidste Foraar blev udeksamineret fra Statsuniversitetet, er nu Lærerinde paa Højskolen i Byen Burlington, Racine County. Karl Madsen, ligeledes tilhørende Emaus Menighed, og Gustav Kildsig fra Immanuels Menighed, studerer henholdsvis deres 3. og 2. Aar ved Universitetet. Om en Tid vil det efter alle Solemærker at dømme blive den nu opvoksende danske Ungdom, der vil tilkæmpe sig mange af de højere Stillinger i Byen og i Countiet. Den danske Ungdom synes ikke om at slutte sig inde i Fabrikkerne. En velstaaende dansk Mand, der selv har været fattig, har sin Fornøjelse af at hjælpe sine ubemidlede Landsmænd til at komme ind i selvstændige Stillinger. Han og hans Hustru bruger deres Penge og en Del af deres Tid til at hjælpe andre i Gang. De har Roosevelts Syn: „Hjælp en Mand til at hjælpe sig selv". Og saaledes har de hjulpet mange til at begynde for sig selv med Landvæsenet eller anden Forretning. De tilhører Immanuels Menighed.

— Byraadet har fornylig været Genstand for Sagsøgelse, hvilket jo ikke hænder daglig dags. Sagen hænger saaledes sammen. I Sommer kom et Byraadsmedlem ind i en Saloon, hvor han fandt en tidligere straffet eller rettere tiltalt mindreaarig ung Mand, 19 Aar gammel, til hvem Saloonværten havde solgt berusende Drikke. Han forhindrede den unge Fyr i at drikke det opskænkede Glas, hvilket han allerede havde betalt for. Senere indleverede han (Aldermanden) en skreven Klage til Byraadet over Saloonværten. Borgmesteren indkaldte baade Saloonværten og den unge Mand for Byraadsmødet, hvor begge tilstod, at alt var gaaet til, som Aldermanden i sin Klage havde fremsat det. Men Byraadet kunde ikke blive enig om at tage Bevillingen (License) fra Snapsestænkeren, hvilket Loven dog udtrykkelig byder. Civic Federation of Racine — en Forening af kirkelige Borgere, hvis Formaal det er at staa som en moralsk Støtte bag ved den Klasse af Embedsmænd, der gerne vil søge efter bedste Evne at opretholde Loven og straffe Overtrædere, men en Svøbe for den Del af Embedsstanden, der vil omgaa Loven og lade 7 og 9 være lige — tog Sagen op og indstævnede hele Byraadet for Retten for at faa det (Byraadet) tvungen til at rette sig efter Loven og fratage Saloonværten hans Bevilling. Byens Sagfører havde tilraadet Byraadet at tage Bevillingen fra Saloonværten; men Byraadet handlede stik imod Sagførerens Raad. Nu nægtede han at forsvare deres Sag for Retten, idet han — som han udtrykte sig — ikke samvittighedsfuldt kunde gøre det. En anden Sagfører blev udnævnt til at føre Byraadets Sag. Fredag den 27. Oktober faldt Dommen i Distriktsretten. Civic Federation fik Ret i alle sine Paastande, og Byraadet dømtes til at fratage Saloonværten sin Bevilling. I Byraadsmødet den 7. November besluttede imidlertid Byraadet efter en noget varm Debat med 12 Stemmer mod 6 at tage Bevillingen fra Lovbryderen. Der var altsaa seks af Byens vise Fædre, som ønskede at føre Sagen frem for Højesteretten, medens den anden Del holdt paa, at i saa Tilfælde maatte de krigslystne selv betale Gildet. En af de saloonvenlige Byraadsmedlemmer gik endogsaa saa vidt, at han antydede at ville iværksætte en Substription til Fordel for Lovbryderen. Et dejligt Eksempel for en Embedsmand at sætte! Heldigvis var nævnte Aldermand dog ikke dansk. Det bliver nu en Sag for Civic Federation at se til, at Sagens Omkostninger ikke udbetales af Byens Penge, men at de Byraadsmedlemmer, som gik fejl i By, selv kommer til at betale for deres Dumheder. Sagen førtes for Civic Federation af de to Sagførerfirmaer: Palmer & Gittings og Harvey & Thompson. Civic Federation var ligeledes Redskab til, at et ekstra Valg blev afholdt i Efteraaret, hvor Byen vedtog at forhøje „Liquor License" fra 200 til 500 Dollars. Det næste Arbejde, som C. F. nu vil give sig i Kast med, er en Forberedelse til Foraarsvalget 1906. De Byraadsmedlemmer og andre Embedsmænd, der af personligt Hensyn føler sig kaldet til at tilsidesætte Loven, vil faa en varm Modtagelse paa næste Valgdag, om de har Mod nok til endnu en Gang at stille sig til Valg, for ikke at tale om ham med Subskriptionen til Fordel og Opmuntring for den lovbrydende Saloonvært.

Korr.

Lincoln, Nebr.

Bethania Menighed, Denver, Col., har udstedt Kaldsbrev til Pastor A. C. Weismann, Lincoln, Nebr. Han har ikke svaret paa Kaldet endnu. Først i December agter han at gøre en Rejse derud.

HVIDTÖL:
Det sundeste mest velsmagende og nærende Ölsom laves. Garanteres rent Malt og Humle. Anbefaletaf tusinder af Läger, Präster og Foretningsfolk. Det eneste Maltöl som ikke er berusende. I over 15 Aar forsendt til alle Stater in Landet, og i alle Tilfælde givet den bedste Satisfaction. Solide Agenter önskes. Skriv til:
BELLE CITY BREW. CO., Racine, Wis

STORARTEDE
HÖST- OG JULE-EXKURSIONER
5 1/3 Dag over Atlanteren
REKORD PASSAGE
MED DEN GAMLE PAALIDELIGE
CUNARD LINE
Etableret 1840.
Til Skandinavien 8 Dage, 5 Timer.
DE KJÆMPESTORE, HURTIGE, NYE, dobbeltskrue Dampskibe
CARONIA, (Dobbeltskrue).
CARMANIA, (Tre Skruer, Turbin),
676 Fod lange. 21,000 Ton. 21,000 H-kr.
To af de største i Verden.
De pragtfulde dobbeltpropellede Dampskibe
LUCANIA CAMPANIA, 620 Fod lange, 30,000 H.-kræfter
De hurtigste Dampskibe i New York-Liverpool Ruten.
De hurtiggaaende Express Dampskibe
UMBRIA, ETRURIA, 525 Fod lange, 14,500 Hestekræfter.
De kjæmpestore Dobbeltskrue Dampskibe
SAXONIA, IVERNIA, 600 Fod lange, 14 50 Ton.
To af de største Dampskibe som nogensinde anløbet Boston.

Fra NEW YORK Lördag.		Fra BOSTON Tirsdag.	
CARONIA,	Nov. 25	IVERNIA, . .	Nov. 21
LUCANIA, . .	Dec. 2	SAXONIA, . .	Dec. 5
UMBRIA, . .	" 9	IVERNIA, . .	" 19
CARMANIA,	Dec. 16		

Speciel Notice.
Alle Cunard Linjens Dampskibe er udrustet med Marconi System Traadløs Telegraf, ligesom et dagligt Blad, "Cunard Bulletin," publiceres ombord.
Specielle Bekvemmeligheder for 3die Klasse.
Private Sovelugarer med 2-4 og 6 Senge; vakre Spiselalonger, møblerede med Borde og Mahogni Svingstole; Bordene dækket med Duge og smukt Porcelæns Servise under Maaltiderne og ellers alt som henhører under god Servering. Passagererne opvartes, Tallerkner etc. varetages og opvaskes af Kompagniets Tjenere. Bellavet Mad i tilstrækkelig Mængde og god Afvekslingserveret fire Gange daglig. Damesalong med Piano; Røgesalong; Moderne Baderum; Bad med Strøm; varmt og koldt Vand; elektrisk Belysning; store, aabne og indelukkede Promenadepladse. Nyt Ventilationssystem, som renser Luften hvert femte Minut; faktisk, alt som paa nogen Maade kan virke til Passagerernes Velbehagende. For alle andre Oplysninger henvender man sig til vore Lokal-Agenter eller
F. G. WHITING, Mgr., Dearborn & Randolph, CHICAGO.